

Dracula

Wie de hoge, gietijzeren poort van het 14de-eeuwse Sint-Jansbergklooster binnengaat, komt terecht in een wereld van vampieren en vleermuizen, galmende klokken op het middernachtelijk uur en de laatste kaars die dooft in de tocht van een klapperend raam. TEKST: JOUEN JANZING • FOTO'S: DIETER BACQUAERT.

Dit lijkt een beschaafde receptie, niet? Alleen: er is geen elektrisch licht.

tocht en de jonge meisjes gillen. En dan plots verschijnt een bijzonder onfrisse figuur. Met één beweging gooit hij de massa roodbruin haar die voor zijn gezicht hangt op zijn rug en stelt zich dan voor als "Vader Abt, overste van het klooster en de enige die u kunt vertrouwen."

21u15, er dreigt onweer

Buiten schuiven donkere wolken voor de maan, er dreigt onweer. "Een rondleiding in het park," zegt Vader Abt zoetsappig. "Ontonhoud goed de weg, zoniet zult u tijdens het spel vannacht verdwalen en ten prooi vallen aan de creaturen die hier rondzwalen." De chirurg kucht nerveus. Vader Abt vertelt ons over zijn kloosterorde, de kartuizers, en het jongensinternaat dat hier enige tijd gevestigd

was. De wandeling gaat door een park vol treurwilgen en kreupelhout, hoge eiken en perken paarse viooltjes. En Vader Abt wijst met zijn benige vinger knusse plekje aan. De boomgaard met de Nis der Verdoemden; hij houdt de kandelaar omhoog om ons de ingang te tonen van een onderaards gewelf en schuifelt dan verder, zijn pij slepend door de dorre bladeren. Ergens roept een uil. In het kerkhof krijgen we het verdict. "Slechts één van jullie zal morgenochtend levend het klooster verlaten," zegt Vader Abt, zijn grote voeten stevig geplant tussen twee kruisen en een pas gedolven graf. Even verder langs het pad waarschuwt Vader Abt vriendelijk om 's nachts toch vooral niet te struikelen over de lage bankjes die her en der staan opgesteld. Dan gaat het terug naar het klooster waarvan

slechts enkele ramen flauw verlicht zijn door kaarslicht. "Wilt u me dan nu volgen naar uw laatste avondmaal?"

22u15, het laatste avondmaal

De tafel staat gedekt in een schitterende zaal met hoog plafond. Er zijn flessen rode wijn en kruiken bier, dikke hompen zelfgebakken brood, kazen en vleeswaren. "Smakelijk," zegt vader Abt droogjes, waarop hij zijn haar weer voor zijn gezicht laat glijden en verdwijnt. Eén trieste monnik, lang en mager, met als enige zichtbare lichaamsdelen twee enorme, wijde neusgaten, houdt bij ons de wacht. Wij doen de maaltijd eer aan: we drinken sloten wijn, prijzen het bier dat de monniken zelf brouwen. De dertigers krijgen rode koontjes en worden erg uithundig. De →